

DE EENHOORN ACADEMIE

*Voor Jelena,
ik was vanaf de allereerste pagina weg van je verhaal*

Proloog

In de Wensvallei hield een eenhoorn de wacht.

Het was nacht. Ze boog haar nek en richtte haar waakzame blik op de slapende kudde onder haar. Haar metgezellen sliepen in groepjes en hun lichtgevende vacht en stralende hoorns wierpen zilveren schaduwen op de grond, zodat alles in een betoverende mistige gloed was gehuld. Een nazomerse bries fluisterde voorbij, en ergens in het donker klonk geproest: *Hatsjoe!*

De eenhoorn snoof geamuseerd. De wind had paardenbloempluis de lucht in geblazen, en een van de pluisjes was op een slapend veulen geland en kriebelde zijn fluwelen neus. De eenhoorn sloot haar ogen en ademde de zoete geur in van familie, thuis en maanlicht.

Alles was rustig in het land van Arden. Alles was in orde.

Hoewel...

Een van de oren van de eenhoorn schoot naar achteren.

Ze ontwaarde het geborrel van onderaardse rivieren die kilometers diep onder haar hoeven stroomden, het gekraak van schepen op een verafgelegen zee, en de pootjes van een libelle die zich afzetten van een lelieblad. De eenhoorn deed haar ogen open, boog haar hoofd naar de hemel toe en spitste haar oren om de sterren te horen. Nog een paar seconden, niets, maar toen, eindelijk, hoorde ze het lied van de sterren.

Maar het was vannacht zo ontzettend zacht. De sterren klonken gewoonlijk zo helder als een waterval.

De eenhoorn schudde haar hoofd, zodat haar witte manen in het rond zwipten.

Dichterbij. Ze moest dichterbij zien te komen om de boodschap van de sterren te kunnen opvangen. Met een laatste blik op haar slapende kudde draaide de eenhoorn zich om en ze galoppeerde de berg op.

Haar hoeven bewogen zich moeiteloos op de verraderlijke paden. Wortels en rotsen waren net zozeer een deel van haar als het geschitter van goud of de zachtheid van zijde. Waar ze zich ook bevond, de eenhoorn was zich altijd bewust van de bruisende potentie – of magie, zoals sommigen het noemden – waar de wereld van vervuld was. En als een wezen van pure magie vertrouwde de eenhoorn op de potentie om haar heen om zichzelf te oriënteren en ervoor te zorgen dat ze nooit een hoef verkeerd neerzette. Maar toen...

Ze maakte een misstap.

Bliksemsnel hervond de eenhoorn haar evenwicht, maar ze onderbrak haar galop. Niets kon een eenhoorn hinderen, maar íéts had dat wel gedaan. Wat had ze gemist?

De eenhoorn draaide zich om en bestudeerde argwanend het pad. Het zag er heel gewoon uit, maar ze wist dat dat gezichtsbedrog kon zijn.

Behoedzaam liet de eenhoorn haar spiraalvormig gedraaide hoorn zakken om het rotsachtige pad aan te raken. Ze voelde de magie van Arden onmiddellijk opzwellen. Sneeuwkllokjes ontkiemen in de aarde en doken boven de grond op. Binnen een paar seconden kregen ze blaadjes en verschenen er witte bloemetjes. *Schitterend. Spectaculair.* Ze zette een stapje opzij terwijl haar hoorn de grond nog raakte.

Een vergissing.

De eenhoorn steigerde.

Waar magie had moeten zijn was... niets.

Nee, niet niets – een afwézigheid. Een leegte die alleen voelbaar was door wat er was achtergebleven, als een scheur in een mantel. Alleen was dit een scheur in het weefsel van de aarde zelf. Een bárst in de aarde.

De hoeven van de eenhoorn kwamen met een klap weer op de grond neer, en ze voelde de plek die was uitgewrongen, beroofd van al zijn potentie en mogelijkheden, en leeg was achtergebleven.

Leeg, als de ruimte tussen sterren. Een plek waar zelfs geluid niet kon bestaan... wat de reden zou kunnen zijn dat ze het gestamp van laarzen achter haar bijna niet hoorde.

De eenhoorn steigerde weer terwijl er een touw door de duisternis zoefde.

Deel I

Teler, Teler in je gaard

Let op je gewas

Met zilveren doorns en eenhoorns

En een slang in het hoge gras

En een slang in het hoge gras

– Kinderrijmpjes van moeder Spar

Hoofdstuk 1

Het was nooit Olivia's bedoeling geweest om de burgemeester in een paddenstoel te veranderen.

Het was gebeurd op dezelfde manier als waarop 'nog één bladzijde maar' kon veranderen in tien hoofdstukken, of 'nog vijf minuutjes' in een extra uur slaap. Het ene moment stond ze nog achter de balie van de apotheek en keek ze naar burgemeester Eikenbos die uit een flesje dronk met KRULLENBOL op het etiket, en het volgende moment klonk er gerinkel van glas dat op de grond viel en staarde ze naar de grootste, meest gerimpelde paddenstoel die ze ooit had gezien.

En hoewel de paddenstoel heel overduidelijk een paddenstoel was – compleet met een rode hoed, dicht op elkaar staande lamellen en een roomkleurige steel – was hij ook overduidelijk burgemeester Eikenbos. De zwam stond voorovergebogen, net als de norse oude man, en hoewel er geen gezicht te zien was, zat er een bruin bultje precies op de plek waar burgemeester Eikenbos een moedervlek op zijn kin had.

'Potvolblomme!' vloekte Olivia Hagedoorn. Ze rende om de tafel heen en speurde de houten vloer af. 'Een momentje, meneer! Ik kan dit oplossen, maar ik moet even... O, hier!' Onder een

plank met opgepotte varens, tussen twee stofnesten in, zag ze dof geschitter. Ze wierp zichzelf op de grond en wurmde haar hand eronder. De uiteinden van haar kastanjebruine vlechten streken over de grond terwijl ze in paniek onder de plank grabbelde. Haar vingers raakten iets glads en kouds.

‘Hebbes!’ Ze haalde het glazen flesje tevoorschijn en ging weer op haar knieën zitten. ‘Geen zorgen, meneer Eikenbos,’ zei ze zo geruststellend mogelijk tegen de paddenstoel. ‘Het moet een oud flesje of zo zijn geweest. Het effect zou binnen een paar seconden... o!’

De moed zonk Olivia in de schoenen toen ze het gekreukte etiket gladstreek. Er stond helemaal geen KRULLENBOL. Nee, er stond ZWAMBOL. Ze beet op haar lip. Hoe had ze hem het verkeerde flesje kunnen geven? Maar diep in haar hart wist ze het antwoord al. Haar ogen schoten naar het opengeslagen boek dat nu verlaten op de balie lag.

Oma had die ochtend wel tien keer met haar doorgenomen welk pakje voor welke klant was, en Olivia had tien keer geknikt en ‘ja, ja, ik begrijp het’ gezegd.

En dat was ook zo. Heus.

Want Olivia wist dat ze elke kans moest aangrijpen om aan oma te bewijzen dat ze zich ook nuttig kon maken, ondanks haar... haar ongewone aard.

Olivia zag eruit als een gemiddelde twaalfjarige. Ze was precies een meter veertig lang, ze had twee groen-bruine ogen, haar dat het midden hield tussen rood en bruin, en het gebruikelijke aantal vingers en tenen. Ze wist wie de eerste koning van Arden was (Anders de Grote), en als iemand haar vroeg hoeveel twaalf keer dertien was, dan kon ze daar waarschijnlijk in twee pogingen het correcte antwoord op geven (antwoord: 156). Ze was zo normaal als maar kon – behalve dat ze geen magie bezat.

En in Goudpan, het noordelijkste gehucht in het land Arden, was dat hoogst ongebruikelijk.

Iedereen die ooit was geboren in de kleine nederzetting die ingeklemd lag tussen het Oneindige Woud en de IJzelzee, was lid van het Telersgilde, een netwerk van mensen die magie uit planten konden halen. In Goudpan keek niemand ervan op als er in één nacht een driehonderd meter hoge bonenstaak uit de grond verrees, of als ze hoorden dat er iemand een houten lepel had geërfd die water na een paar keer roeren in een stevige stoofpot kon veranderen. En als je bij een vriend op de thee ging, moest je extra voorzichtig zijn wanneer je een dampende kop met vloeistof aanpakte, voor het geval hij Recht-door-zee-thee bevatte, die ervoor zou zorgen dat degene die hem dronk het daaropvolgende uur pijnlijk eerlijk zou zijn.

Er waren andere gilden in Arden, en hoewel Olivia nog nooit iemand had ontmoet die geen Teler was, verzamelde ze geruchten over de andere gilden zoals een eekhoorn eikeltjes verzamelt. Glimmers versierden hun marmeren gangen met glanzende juwelen, en Wevers knoopten netten waarmee je zowel vis als geluk kon vangen. Het vierde en laatste magische gilde was het Smedersgilde, waarvan de leden de potentie in een klompje zilver konden zien en er een spiegel van konden hameren die zo glad was dat hij de toekomst kon reflecteren.

Toen ze nog klein was had Olivia ervan gedroomd om een Smedersspiegel te gebruiken en te kijken op welk moment ze precies een Teler zou worden – dat moment waarop ook zij in staat zou zijn de potentie van planten te gebruiken om iets magisch te creëren. Maar naarmate de dagen in jaren overgingen, en de andere kinderen in Goudpan per ongeluk stoelen lieten bloeien of pompoenen omtoverden tot koetsen, kwam Olivia niet verder dan het in leven houden van oma's sperziebonen.

Maar dat betekende nog niet dat ze nutteloos was. Ook al kon ze haar oudere zus Laurel en oma niet helpen met magie – ze kon geen Rijsgist telen waarmee je zware voorwerpen kon laten zwe-